

KELLY
WEEKERS

AS GOOD
AS IT GETS

MOONSHOT PUBLISHING

Moonshot Publishing B.V.
2026 Moonshot Publishing B.V.
Tekst: Kelly Weekers
Eindredactie: Stien Snijder
Omslagontwerp: Coco Bookmedia
ISBN 9789083420028

Moonshot Publishing B.V. vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden / All rights reserved

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, onlinepublicatie of op welke andere wijze en/of door welk ander medium ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Deze uitgave is met de grootst mogelijke zorgvuldigheid samengesteld. Noch de maker, noch de uitgever kan echter aansprakelijk gesteld worden voor eventuele schade als gevolg van eventuele onjuistheden en/of onvolledigheden in deze uitgave.

Dit boek is voor degenen die intens liefhebben, roekeloos verlangen, zich afvragen wie ze hadden kunnen zijn als ze andere keuzes hadden gemaakt, of stilletjes hopen dat er ergens een bijzondere vorm van liefde op hen wacht.

Als je me een paar weken geleden had gevraagd of ik gelukkig ben, had ik ja gezegd. Twee prachtige kinderen. Een liefdevolle partner. Een stabiele relatie. Een huis waar we ooit van droomden. Een bloeiende carrière. Alles waar ik hard voor heb gewerkt. Alles wat ik nooit op het spel zou zetten. Maar een paar weken geleden wist ik nog niet wie er op een willekeurige maandag tegenover me zou zitten.

De wekker gaat om half zeven, maar ik ben al een kwartier wakker. Niet omdat ik gestrest ben of omdat er iets mis is. Gewoon omdat mijn hoofd graag eerder wakker wordt dan mijn lichaam. Zoals altijd begint het de dag met het doorlopen van mijn to-dolijst: cliëntsessies, aanpassingen voor mijn boek, dat ik niet moet vergeten te reageren op die ene uitnodiging van school. En dan ineens is daar het besef dat Zara's sportlegging waarschijnlijk nog in de wasmand ligt terwijl ze die vandaag aan moet. *Shit.*

Ik schuif voorzichtig onder het dekbed vandaan, langzaam genoeg om Mark niet wakker te maken, en loop richting de badkamer. Mijn voeten stappen van het kleed en raken de koude tegels. *We hadden toch voor vloerverwarming moeten gaan toen het nog kon*, denk ik voor de zoveelste keer. Ik zet de douche aan en draai het warme water helemaal open. Mark zegt altijd dat ik douch op standje lava. Voor mij is het gewoon perfect. Niemand die mij die koude-douchehype aansmeert. De stoom beslaat het kleine raam boven het bad. Buiten is het nog aardedonker. Regen tikt zacht maar vastberaden tegen het glas. Wakker worden in het donker heeft geen al te best effect op mij. Alles voelt zwaarder, alsof het midden in de nacht is, ook al weet ik dat dat niet zo is.

Van beneden hoor ik de vertrouwde mix van gelach en geschreeuw. De meisjes zijn al wakker en vanaf dat moment is er altijd een heel dunne lijn tussen beste vriendinnen en

aartsvijanden. Op dit moment klinkt het alsof ze besties zijn, wat me een paar minuten extra tijd geeft. Ik trek mijn favoriete Levi's aan, een oversized witte blouse, en een paar enkellaarsjes waar ik daadwerkelijk op kan lopen. Wat ik draag is altijd stijlvol, simpel en comfortabel. Verzorgd genoeg voor cliënten, maar nog steeds echt ik. Nu nog mijn gouden oorringen, een horloge, de zegelring van mijn oma en een ketting, en ik ben klaar. Als ik in de spiegel kijk ben ik tevreden. Ik ben bijna vijfendertig en hoewel ik dat een paar jaar geleden oud vond klinken, voel ik me eigenlijk nog jong. De onzekerheden waar veel vrouwen mee worstelen, herken ik niet. Tenminste, niet meer zoals vroeger. Natuurlijk is er altijd wel iets wat beter kan, maar er is ook genoeg wat ik mooi vind aan mezelf.

Ik heb dik lang blond haar en een fit lichaam dankzij jaren van gezonde gewoontes. Ik heb een frisse uitstraling voor mijn leeftijd, mede dankzij die gewoontes, door een goed stel genen, en doordat ik mijn voorhoofd elke paar maanden onderwerp aan babybotox. Mijn excuus? Als psycholoog denk ik de hele dag intensief na over de problemen van anderen. Het minste wat ik kan doen is ervoor zorgen dat mijn gezicht er niet uitziet alsof al die problemen van mij zijn.

Beneden is de chaos al compleet als ik de houten trap van ons Londense herenhuis af loop. Mijn hand glijdt langs de leuning, die we nog steeds niet hebben gerepareerd.

'Maaaaam!' In de keuken tref ik Zoe, mijn jongste, aan. Ze heeft het voor elkaar gekregen om pindakaas op het oor van de hond te smeren. 'Ik wilde hem gewoon eten geven!' roept ze verontwaardigd. 'Cooper houdt van pindakaas!' Onder-

tussen probeert ze ook nog de haarband van haar zus op haar eigen hoofd te wurmen.

Zara, negen maar met de attitude van een vijftienjarige, gilt: 'Blijf van mijn spullen af, het is van mij!' Wat direct een nieuwe ronde van geschreeuw in gang zet.

'Nou,' zeg ik droog terwijl ik het tafereel aanschouw, 'ook een goedemorgen.'

Ik heb koffie nodig. Ik zet de waterkoker aan en adem half lachend uit. Je zou denken dat vier jaar leeftijdsverschil ervoor zorgt dat ze minder vaak ruziemaken. Niet dus. En daarom houd ik mezelf altijd maar voor dat hun sterke karakters ze vast ver gaan brengen in het leven. Hoe heet dat boek ook alweer? *Nice Girls Don't Get The Corner Office?* Maar als ik eerlijk ben kost het me iedere ochtend al het geduld dat ik in me heb om deze kleine dramaqueens op te voeden. Ik ben een millennial én een therapeut, dus ja, ik ben bekend met gentle parenting. Ik heb de boeken en de posts erover gelezen. We moeten hun gevoelens erkennen, op ooghoogte gaan zitten, en vooral door de chaos heen ademen. Maar toch voel ik geregeld dat die gentle parent mijn lichaam verlaat als ik vóór acht uur al voor de achttiende keer moet vragen of ze willen stoppen met vechten. Mijn conclusie? Volgens mij kun je alleen een gentle parent zijn als je gentle kids hebt. Die van mij dwingen je echt om een tandje bij te zetten.

'Ontbijt,' zeg ik terwijl ik borden neerzet en de meiden richting tafel stuur. 'Je kan niet met honger naar school.'

Zoe duikt meteen op de onderste la af.

'En nee, vitaminegummies zijn geen ontbijt, Zoe.'

Mark komt binnen terwijl ik broodkruimels van het aanrecht veeg. Hij heeft zijn telefoon in zijn hand en lacht om iets op zijn scherm. ‘Dit moet je zien,’ zegt hij terwijl hij zijn telefoon omhooghoudt.

Ik kijk hem kort aan. ‘Kun jij de schooltassen pakken?’

Hij knikt, legt zijn telefoon neer en loopt de hal in. ‘Waar zijn ze?’

Ik zweer het, mannen kunnen jaren langs hetzelfde voorwerp lopen en nog steeds vragen waar het ligt.

Vanuit de hal hoor ik hem roepen: ‘Gevonden!’

Ik zie hem de keuken weer in lopen, zijn donkere haar zit nonchalant. Hij draagt een overhemd met opgerolde mouwen en een jeans met een nette riem. Ik noem deze look ‘finance-casual’, het is zijn dagelijkse uniform.

‘Pap, heb je de zonnebloempitten in mijn tas gedaan?’ vraagt Zara, terwijl ze haar rugzak dichttrekt met de snelheid en zelfstandigheid van een negenjarige die de volledige regie over haar wereld heeft.

Zoe kijkt op, balancerend op het puntje van haar stoel terwijl ze net een hap van haar broodje neemt. ‘Zonnebloempitten? Welke zonnebloempitten?’

Mark verschijnt in de deuropening en heeft op de een of andere magische manier zijn telefoon weer in zijn hand. Hij knippert met zijn ogen. ‘Huh? Wat is er met die zonnebloempitten?’

Ik spoel de broodtrommels van gisteren om, die blijkbaar nog onder in hun tas verstopt zaten.

‘Ze zijn gestart met een moestuinproject. Stond vorige week in de ouderapp,’ zeg ik droog.

‘Ik zit niet in de ouderapp,’ zegt Mark, alsof dat een plausible verklaring is.

‘Maar jij bent toch mijn ouder?’ zegt Zoe nuchter, terwijl ze met haar benen naar de andere kant van de stoel draait, alsof ze zojuist een systeemfout heeft ontdekt. ‘Waarom zit jij niet in de app, papa?’

Precies. Waarom niet? Vijfentwintig kinderen in de klas, vijfentwintig moeders in de app, en misschien twee vaders die sporadisch door de chat zweven met een gastoptreden.

Ik kijk op van boven de gootsteen en trek mijn wenkbrauwen op naar Mark. Hij opent zijn mond alsof hij iets gaat zeggen, aarzelt dan en sluit hem weer. Ik haal mijn schouders op. Sterke karakters, herinner ik mezelf. Toekomstige CEO’s, allebei.

‘O ja, en Mila’s verjaardag is morgen,’ zeg ik terwijl ik op de klok kijk en mijn dag in gedachten door loop. ‘We moeten nog een cadeautje halen.’

Mark kijkt op van zijn telefoon. ‘O ja. Zal ik na werk iets kopen?’

‘Jij bent thuis om...?’

‘Zeven,’ zegt Mark.

‘Ik regel het wel,’ zeg ik, alsof ik niet al genoeg op mijn bordje heb. In mijn hoofd begin ik meteen een route te plannen om na mijn laatste cliënt naar de speelgoedwinkel te gaan.

Soms, nee v^áák, is het makkelijker om dingen zelf te doen dan om om hulp te vragen en vervolgens als helpdesk te fungeren. Het is eigenlijk absurd hoeveel er te regelen en onthouden is: verjaardagen, voorbereidingen voor voorstellingen,

sportclubjes, ouderapps. Een huishouden met schoolgaande kinderen runnen voelt als een tweede fulltimebaan. Eentje waar je nooit op hebt gesolliciteerd, maar waarvan iedereen wel verwacht dat je hem vlekkeloos managet.

In de gang ontstaat de gebruikelijke ochtendchaos: jassen worden van haken gerukt, schoenen worden onder meubels vandaan gevist, Zoe die op het laatste moment nog naar de wc sprint. Cooper blaft, ervan overtuigd dat dit betekent dat hij wordt uitgelaten. Ik hurk om een jas dicht te ritsen, kus Zara op haar kruin, dan Zoe, en trek ze allebei kort tegen me aan.

Mark buigt voorover en geeft me een snelle kus. ‘Succes, doctor.’

‘Hou van jullie,’ roep ik terwijl hij de meisjes naar buiten loodst. De deur valt met een doffe klap dicht.

Welkom bij vijftien minuten voor mezelf. Ik adem uit en leun tegen het aanrecht. Cooper slaat met zijn staart tegen mijn been.

‘Oké, Coop. Jij bent er nog, maar jij wilt tenminste niets van me. Voorlopig niet althans.’

Ik loop naar de koffiehoeke en druk op de espressoknop. *Is er iets lekkerder dan de geur van versgemalen koffie? Volgens mij niet.* Ik maak een cappuccino, neem hem mee naar de keukentafel, klap mijn laptop open en klik meteen door naar mijn inbox. Elke ochtend dezelfde routine. En zoals altijd staat hij bovenaan: de e-mail van Emma. Zonder haar zou ik waarschijnlijk mijn verstand verliezen. Ze is mijn virtual assistent en regelt alles rondom mijn bedrijf, zodat ik me daadwerkelijk kan richten op mijn werk.